

Makó Ágnes

KERESSÜK

A nnyi fecske kering az út felett, mintha már készülődnének délre, egy-egy pillanatra elsötétítik az eget. Az út vastag pora őrzi lábnyomainkat, próbáljuk megtippelni, hány ezer lehet mögöttünk. Órák óta megyünk, már nem is tudom, hogy újabb délibáb remeg előttem, vagy napszúrásom van.

– Te, szerintem túlmentünk rajta – veti fel Csaba. – Már rég ott kellene lennünk. Körülnézek, de hiába, minden egyforma. Mintha körbe-körbe járnánk. Újabb kétméteres bogáncs az út szélén, újabb trágyakupac, rajta döglegyek mászkálnak, zöldes csillogás, szemétdombra hajított Zsolnay váza darabjai.

– Túlmentünk volna? – nézek vissza, de sehol egy kapu. – Menjünk még egy darabig, hátha látunk most már élő embert, akit meg tudunk kérdezni.

Negyedóra is eltelik, mire vékony törzsű, gyér lombú, árnyékot sem adó fácskákat látunk, az út szélén keréknyom, szemét. A korhadt fakerítés mellett hosszan gyalogolunk, nézünk fölötte befelé, a szemünk a mozgást leső ragadozóé. A kapu mellett üres rendőrautó, az oldalán felvert, odaszáradt sár. Bent, az udvaron többen is állnak, valaki éles hangon magyaráz, egy nőt végre oda tudunk integetni a kerítéshez. Középkorú, kesernyés arcú asszony, kisírt szeme kék a vöröslő ráncocskák örvényében.

– Jó napot, a Temesi majort keressük – szólítja meg Csaba.

– Még vagy száz méter a kanyar után – mutatja a nő. A hangja ugyanolyan vöröses, mint a szeme.

Lerázzuk magunkról belénk akadt tekintetét, gyerünk innen, jó az irány, bizakodóbb tempóban folytatjuk utunkat. Nemsokára meglátjuk a rozsdás dróthálót, a nyikorgó kapu nincs bezárva. Hiányos szőrű, vicsorgó kutyák rohannak elénk, körbeugatnak, aztán futnak vissza a házhoz. Temesi Géza az ajtóban vár, cigarettafüst gomolyog a feje fölött, koszos kalapja karimája alól résnyire szűkült szemmel méreget minket.

– Maguk jöttek a városból a bontás miatt? – kérdezi.

– Igen – válaszoljuk és bemutatkozunk.

Egy-két percig csöndben állunk, a kiszáradt füvet és a sárgás szártöredékek közé hullott mészkőmorzsalékot piszkálom a cipőm orrával. Temesi eldobja a cigarettát és elindulunk a telek végébe. Egy beomlott tetejű melléképülethez vezet.

– Ez lenne az. Mennyi idő lesz? – kérdezi.

Körbesétáljuk a házikót, a masszív, vastag falakon alig van repedés, de a gerendák darabokban állnak ki a tető maradványai közül. Az ablakok betörve, a földön csillogó üvegcserepek. A félig nyitott ajtón át látom, hogy bútorok is vannak bent, látszik egy nagy ágy és két szék is.

– Másfél nap, legfeljebb kettő – saccolom meg.

– Akkor hozzá is láthatnak felőlem – fordít hátat Temesi és visszaindul a házhoz.

Tűző napon dolgozunk, a régi téglák nehezen mozdulnak, verejtek csurog a hátunkon és a homlokunkon, csípi a szemünket. Délben a tornácon eszünk hárman, a beszélgetés pár mondat után elhal, egy kakas kukorékol néha, aztán elnyújtott bégetés hallatszik.

– Bárányokat is tart? – kérdezem.

– Juhok – mondja Temesi, fel sem nézve a tányérból.

Csontsovány macskák keringenek az asztal körül, folyamatosan el kell rugdosni őket, minden gazdátlan falatra azonnal rávetik magukat. Egy pillanatra nem figyelek, és egyikük már messze jár a kenyermel.

Szállást a nagy ház végében kapunk, egy kis, dohos szagú szobán osztozunk Csabával. Este kiülök a ház elé, nézem a hársfák és kőrisek szaggatott körvonalait. A feketerigók éppen elhallgattak, minden más is hallgat. Csaba hirtelen bukkan fel a félhomályból, a szája félig nyitva, zihál, a karomnál fogva rángat.

– Mi a franc? – mordulok rá, de nem válaszol. Vagy ötven lépéssel arrébb szólal meg.

– Az istállóknál. Gyere. Szerintem van ott egy lány. Egy holttest.

Az egyre mélyülő sötétben botorkálunk hátra. Egy juh felbéget, amikor elmegyünk mellette, mindketten összerezzenünk. Az istálló mögötti sűrű cserjés tüskés ágai alatt mintha tényleg egy halvány test heverne, de lehet, hogy csak ruhadarabok. Nem akarok odanézni, de Csaba reszket és sípolva veszi a levegőt, tartok tőle, hogy mindjárt

hány vagy elájul. Lehajolok, óvatosan, fél szemmel nézek be az ágak alá.

- Te, itt többen is vannak - nyögök fel.

KÖLCSÖNHATÁS

A kertkapu egyik szárnya rozsdás hangon nyikorogva ütődött a másikhoz. Imre nagyot rúgott bele kifelé menet, de ez sem segített. A kapu továbbra sem záródott be rendesen, Imre pedig ettől sem könnyebbült meg, pedig valami homályos módon arra vágyott, hogy a rúgással átadja a kapu vastestének a halántékán kidudorodó erek dobolását. Hiába, a kapu nem dőlt ki, a lüktetés a fejében maradt és még mindig hallani vélte a szomszéd kutyájának folyamatos ugatását, ami hajnali fél öttől nem hagyta aludni. Amikor zaklatott félálmból mélyebbre sodródott volna, rögtön meg is szólalt az ébresztőóra, amit hiába vert le az éjjeliszekrényről, végig csörgött, amíg előhalászta az ágy mögül. A zuhanyzóban megégette a forró víz, aztán a kávéfőző csöve dugult el, végül a szendvicséhez felvágott retekben tekergőző kukacokat talált. Hogy rohadna meg mindenki, gondolta, miközben keményen a gázra taposott. Élesen vette a kanyarokat, csikorgót fékezve érkezett meg az aznapi első helyszínre. Rámordult az építésvezetőre, aki keményen visszaszólt neki. Imre kicsire szűkült gyomorral, magában káromkodva otthagya és megkeverte Dezsőt, aki egy villás targoncával feltette a teli mobilvécét a kisteherautó platójára. Imre savanyú arccal, szinte oda se figyelve átvette a vécén a hevedert, bepattintotta a kapcsot, leugrott és minden mindegy alapon jól becsapta maga mögött a kocsiját. Már reggel kilenc tájban akkora volt a hőség, hogy ragadt az izzadságtól. A forgalom zajában néha kikiabált az autósokra, de senki oda se bagózott rá. A mobilvécé közben egykedvűen üldögélt a platón és a túl lazára fűzött heveder miatt minden kisebb döccenésnél résnyire nyílt az ajtaja, a következő döccenés pedig visszazárta. A folytonos nyílás-csukódás lassacskán meglazította a hevedert és az egyik sarkon, egy hatalmas kátyúban végleg kikapcsolódott.

Levente öt perccel megelőzte az ébresztőórát, négy perccig nyújtózkodott, kinyomta, és a zuhany alá pattant. Reggelire a kedvenc zöldséges omlettjét sütötte, majd frissen vasalt ingben, gyűrhetetlen, mégis elegáns öltönyben szállt be az autóba. Csupa napfényes reggae zenét hallgatott az iroda felé, és átgondolta a délelőtti míting várhatóan legnagyobb vitát kiváltó pontjait. Feltette magának a lehető legkínosabb kérdéseket, és mindegyikre talált olyan jól hangzó választ, ami érveléstechnikailag is a helyén volt, vagy legalábbis mélyen elrejtőzött benne a logikai bukfenc. Máris a zsebében érezte a projektje költségvetésének fedezetét. Csörgött a telefonja, Edit kérte, hogy este inkább hétkor találkozzanak fél hét helyett. Még ebből az egyszerű, negyven-negyvenöt másodperces infócseréből is sikerült egy ügyesen elhelyezett kétértelmű poénna pajzán, mégis barátságos, egy perc harmincnyolc másodperces beszélgetést csavarnia. Elégedetten nézett a visszapillantóba. Egy saroknyira az irodától, a kedvenc péksége előtt parkolt. Vett egy csokis croissant-t, és kezében a zacskóval az iroda felé sétált.

Az útkereszteződésben találkoztak.

A teherautó nagy ívben kanyarodott, a hatalmas, függőleges falú tavaszi kátyún óriásit zökkent, a heveder leesett, a vécé nagy lendülettel zuhant az oldalára, majd a járdára, barna szennyfolyamot fröcskölve maga köré. Leventét pont telibe találta a zuhatag. Imre rémülten bevágott satufékkal az út szélére állt, kiugrott a vezetőülésből és Leventéhez rohant. Amikor meglátta az ürülékkel borított öltönyöst, ahogy szorongatja a szintén ürülékkel borított péksüteményes zacskót, kirobbant belőle a röhögés, és vinnyogva, rázkódva kért bocsánatot. Levente mozdulatlanra fagyva, rémülten és undorodva bámult a vihogo pasasra. Hosszú másodpercekbe telt, mire dűhe formát öltött és megtalálta a kifelé vezető utat, ekkor artikulátlan üvöltés tört ki belőle, és Imrét majdnem elsodorta a káromkodás-orkán. Rosszul ragozott anyázások, dadogva összerakott mondattörödékek és elcsukló basszamegek csapódtak a fejéhez. Imre próbált komoly hangon bocsánatot kérni, de szeme könnyezett a nevetéstől. Levente kénytelen volt belátni, hogy Imre az utca szélén sehogy sem fogja tudni jóvátenni az általa okozott kárt, így faképnél hagyta és fújtatva elindult az iroda felé.

Imre nagyot sóhajtott, egy utolsó bocsánatot kiáltott utána, visszagygyeskedte az immár üres mobilvécét a platóra és ruganyos mozdulat-

tal szállt be a teherautóba. A visszapillantóból sajnálkozva nézett körül még egyszer a helyszínen, aztán kuncogni kezdett. Óvatosan elindult, kicsit szégyellte a szakmai bakit, de akárhányszor eszébe jutott a járdán álló pasas arca és főleg az öltönye, elfogta a nevetés. Viharászva ért a következő helyszínre, ahol az ismerős melósoknak elmesélte a történeteket, így ő lett a nap poényárosa, és mindenki röhögve veregette a vállát.

Levente dühtől reszketve rontott be az irodaház mosdójába, lerángatta magáról az öltönyét, begyúrte egy zacskóba, megmosakodott, amennyire tudott, majd vöröslő arccal kirohant egy szál alsógatyában és ingben az autójához. Beugrott és hazaszáguldott, útközben sírós hangon üvöltözött a szélvédőnek. Otthon háromszor lezuhanyozott, de még így is érezte haján a szarszagot. Majdnem beleütött öklével a tükörbe, de inkább csak a törülközővel csapkodott maga körül, leverte a villanyborotváját és a szájvizet. Amikor már úgy gondolta, hogy tud beszélni, három rövid telefonhívással, betegsége hivatkozva lemondta a mítinget és a randit. Egy hatalmas vizespohárba vodkát töltött, de nem itta meg, csak az éjjeliszekrényre tette, bedőlt az ágyba és üveges tekintettel bámulta a paplanhuzat kék-sárga mintáit.

Imre fütyörészve hajtotta be maga után a kertkaput. A fürdőszobában elgondolkodva vakargatta háromnapos borostáját. Tükörképe biztatóan nézett rá, úgyhogy arcot mosott és megborotválkozott. Ivott egy pohár vizet, leült a fotelbe, lábát feltette a dohányzóasztalra és a telefonján kikeresett egy számot. A hívástörténet szerint másfél éve beszéltek utoljára.

– Zsuzsa? Szia, itt Imre, ezer éve nem láttalak. Na jó, de legalább kétszáz! Mit szólnál szombaton egy pizzához? Olyan sztorim van, hogy hanyatt esel. Nem, nem, csakis személyesen!